

загального поширення і сприймаються як даність, тобто стають елементами ефективного економічного механізму. Таким чином, використовуючи описану структуру економічного механізму, з урахуванням застосування критеріїв ефективності, процес оновлення основних засобів буде реалізований, що, в свою чергу, є основною умовою стабільного розвитку підприємств реального сектора економіки.

Список використаних джерел:

1. Астапова Г. В. Неінституціональні підходи щодо відтворення основних фондів підприємств / Г. В. Астапова, С. Т. Пілецька // Вісник СумДУ. Серія «Економіка». – 2011. – №1. – С. 113–119.
2. Войнаренко М. П. Інформаційно-аналітичне забезпечення функціонування механізму управління амортизаційною політикою підприємства / М. П. Войнаренко, Л. В. Овод // Економіка: реалії часу. – 2013. – №5. – С. 192–198.
3. Голозубова Ю. В. Аналіз методів нарахування амортизації та їх порівняльна характеристика / Ю. В. Голозубова // Управління розвитком. – 2014. – №7. – С. 111–114.

Таран О. О., к. е. н. Гвініашвілі Т. З.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ АГРАРНОГО СЕКТОРУ

В умовах ринкових відносин підприємства прагнуть організувати виробництво на інноваційній основі. Для істотного підвищення кінцевих результатів діяльності господарюючих суб'єктів в аграрному секторі потрібно керувати процесами розробки та практичного освоєння нових потенційно ефективних проектів, які дозволять організаціям вижити в конкурентній боротьбі [2, с. 81]. Розвиток інноваційних процесів в аграрному секторі істотно відрізняється від їх здійснення в інших галузях. В галузі просто необхідно уважно ознайомитися з особливостями їх застосування, внесення невеликих змін в технологію роботи, а також введення в робочий процес нескладних технічних і організаційних перетворень.

Створення принципово нових технологічних процесів, що перевершують за своїми показниками кращі вітчизняні та світові досягнення – один з найважливіших напрямів інноваційної діяльності, що забезпечують прискорення науково-технічного прогресу.

Стосовно до українських реалій основні напрями інноваційної діяльності можуть бути сформульовані наступним чином [1, с. 114]:

- формування машинно-технологічної бази сільського господарства, відповідної стратегічним цілям аграрної політики;
- проектування і впровадження у виробництво високоефективних технологій, що максимально реалізують генетичний потенціал сільськогосподарських тварин і рослин;
- оснащення наукомістких технологій технікою нового покоління;
- підготовка висококваліфікованих кадрів;
- створення високопродуктивної, надійної техніки нового покоління;
- формування стимулюючої інноваційної політики;
- освоєння виробництвом високоефективної системи використання техніки;
- розвиток стимулюючої технічної інфраструктури, різноманітного сервісу аграрних товаровиробників;
- модернізація вітчизняного машинобудівного комплексу, інтегрування його в міжнародну систему сільськогосподарського машинобудування.

В даний час Україна переживає інноваційну кризу, яка пов'язана з відсутністю умов для впровадження процесів використання нововведень. Ми вважаємо, що для досягнення цілей, що стоять перед сучасним сільським господарством, і формування його інноваційної моделі розвитку необхідно вирішити такі завдання:

- визначення пріоритетів модернізації в аграрному виробництві;
- формування ефективної системи державної підтримки структурної і технологічної модернізації аграрної економіки;
- створення економічних умов для аграрного бізнесу на селі;
- розвиток ринкової та соціальної інфраструктури села;

- формування якісно нової техніко-технологічної бази, що відповідає сучасним методам господарювання;
- наукове, кадрове та інформаційне забезпечення агровиробництва;
- вирішення земельних проблем у відповідності з цілями інноваційного етапу розвитку сільського господарства;
- всебічне врахування при проведенні інновацій вимог охорони навколишнього середовища, екологічних нормативів;
- вдосконалення законодавства, яке забезпечує захист інтересів інвесторів, що стимулює освоєння нововведень підприємствами.

Саме вирішення цих задач дозволить сформувати інноваційну модель відповідальної аграрної економіки. Особливості функціонування аграрного сектору визначило формування проблем впровадження нововведень з метою поновлення технологічних, технічних та соціальних процесів. До головних проблем інноваційної діяльності в аграрному секторі можна віднести: недостатнє управління науково-технічним прогресом та впровадженням досягнень науки і практики в агропромислове виробництво; відсутність тісної взаємодії держави та приватного бізнесу в аспекті формування умов соціальної відповідальності; наявність процесів функціонування сільськогосподарських організацій як їх дроблення до розмірів виробничого підрозділу, так і великих агропромислових формувань, що створює нерівні умови для впровадження нововведень; збереження процесу відтоку людських ресурсів з села через відсутність робочих місць, збереження відмінності між містом та селами; високий рівень фінансової залежності сільськогосподарських організацій від позикового капіталу; низький рівень професійної підготовки кадрів; зниження фінансування заходів з освоєння науково-технічних досягнень у виробництві й управлінні; відсутність механізмів, що стимулюють розвиток інноваційних процесів в аграрному секторі.

Ці та інші проблеми призвели до того, що інноваційна діяльність в нашій країні доступна тільки окремим великим і економічно міцним організаціям. Пов'язано це з фактичною відсутністю системи освоєння досягнень науково-

технічного прогресу в аграрному секторі та механізму їх масового поширення та впровадження.

Список використаних джерел:

1. Малік М. Й. Конкурентоспроможність аграрних підприємств: методологія і механізми / М. Й. Малік, О. А. Нужна // монографія. – К. : ННЦ ІАЕ, 2007. – 270 с.
2. Grynko T. Organisational and economic mechanism of business entities' innovative development management / T. Grynko, T. Gviniashvili // Economic annals-XXI. – 2017. – №165 (5-6). – P. 80–83.
3. Крупский А. П. Подходы к потребности предприятия во внедрении инноваций / А. П. Крупский, Т. В. Гринько // Economics, management, law: innovation strategy: Collection of scientific articles. – China, Zhengzhou: Henan Science and Technology Press. – 2016. – P. 109– 115.

Трофімова В.Д.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ КУЛЬТУРОЮ ПІДПРИЄМСТВА

Організаційна культура відноситься до базових понять теорії управління, і за минуле десятиліття категорія «культура» зайняла відповідне місце у сфері вивчення господарської діяльності підприємств. Прояви організаційної культури на підприємстві можна відчутти одразу, оскільки саме культура обумовлює адаптацію «новачків» та поведінку «ветеранів», знаходить висвітлення в ідеології кожної управлінської ланки, насамперед, вищого керівництва, реалізуючи себе в конкретній стратегії підприємства [1].

В умовах ринкової економіки, високого динамізму виробництва умовою виживання підприємства є вміння діяти на гранично широкому полі неясних і нечітких способів поведінки, потрібна гнучкість менеджменту і персоналу відповідно. Організаційна культура починає визначати межі гнучкості системи в екстремальних ситуаціях, виражаючи ступінь готовності колективу до здійснення перетворень, і ступінь його зрілості розглядається саме під цим кутом [2].